

Despre lume

Samoila

Mă întrebi preacurioasă
Despre lume dacă-i bună.
Îți răspund, sincer, nu-mi pasă
Dacă-i rea sau dacă tună.

Știu c-aleargă după goluri,
Dup-avere și mărire,
Neînțelegând simboluri,
Semănă dezamăgire.

Și se zbate, și se zbate,
Lucruri multe să adune,
Dând esențele la spate,
În precar se recompune.

Încercând să-și fac-o vilă
Aruncă banii cu carul
Și se vaită, cere milă,
Precum Harpagon-avarul.

Lumea noastră e ciudată
Și în stradă, și pe scenă,
Se dă-n stambă dintr-odată,
Fără s-aibă pic de jenă.

Ei îi sunt necunoscute
Frământările gândirii,
N-are-n cap decât valute
Și dorința preamăririi.

Singură și-abandonată
Pe salteaua ei de bani,
Va plânge nemângăiată
Și-ncolțită de dușmani.

Când resursele-i se duc
Pe obișnuita rută
Rămâne, drăguța, cuc,
Bolnavă și decăzută.

Roabă existenței sale,
Va gusta din suferința
Celor fără de parale,

Confrunțați cu neputința.

Negândindu-se vreodată,
C-a umblat după himere,
Va băga de seamă-ndată
Că va trage la galere.

Și înțelegând, sărmana,
Că-i veni și vremea ei,
Își va ridica dugheana
Într-un țintirim cu tei.